

Arrest

nr. 76 102 van 28 februari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 30 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VERRELST, loco advocaat K. VERSTREPEN, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 30 augustus 2011 toe op Belgisch grondgebied en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 30 november 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 30 november 2011 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing. Deze is als volgt gemotiveerd:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en volgens de verklaringen van uw dochters, L.(...) K.(...) (O.V. 6.867.489; CGVS 11/20689) en A.(...) K.(...) (O.V. 6.867.492; CGVS 11/20690), bent u een etnisch Albanese, geboren op 7 maart 1967 in Rogacica in het huidige Kosovo. U bent Servisch staatsburger. In 1989 huwde u met uw man, S.(...) K.(...). U hebt vier kinderen. U woonde met uw gezin in het dorp Breznice, (gemeente Bujanovac). Tijdens het conflict in de Presevo-vallei in 2001 werd u door twee Serviërs geslagen en verkracht. Sindsdien hebt u gezondheidsproblemen. U valt regelmatig flauw, heeft vaak hoofdpijn en kan niet meer zo goed zien. U bent sinds na het einde van de oorlog in behandeling voor uw gezondheidsproblemen. Uw dochters weten niet welke diagnose er werd gesteld, enkel dat het psychisch is. U raadpleegde om de week of om de twee weken een psychiater in het ziekenhuis van Vranje (Servië) of van Pristina (Kosovo). Soms werd u voor drie of vier weken in het ziekenhuis opgenomen. Uw dochters verklaren voorts dat uw man door Serviërs ervan werd beschuldigd samen te werken met Albanen, en omgekeerd. Hij handelde al jaren in goederen tussen Kosovo en Servië. Uw man is ongeveer drie weken voor uw vertrek naar België verdwenen. U weet niet waar hij verblijft. Uw dochters vrezen dat Serviërs of Albanen hem hebben meegenomen. Uw dochters werden voor kinderen van een spion uitgeschoold door burens en medeleerlingen. Ook dreigden ze hen te verkrachten. U bent op 27 augustus 2011 met uw vier kinderen vanuit Servië naar België vertrokken. Daar bent u aangekomen op 30 augustus 2011. Dezelfde dag nog vroeg u asiel aan. U legt de volgende documenten neer: uw Servisch paspoort, afgegeven op 27 oktober 2010, de paspoorten van uw minderjarige zoons E.(...) en M.(...), afgegeven op 27 oktober 2010 en op 29 maart 2011, een Belgisch voorschrift voor geneesmiddelen en drie pagina's medische attesten uit Servië, één zonder datum en beide andere afgegeven op 16 augustus 2011.

B. Motivering

U werd bij drie verschillende gelegenheden uitgenodigd maar bleek wegens gezondheidsproblemen niet in de mogelijkheid te verkeren om gehoord te worden door een medewerker van het Commissariaat-generaal. Krachtens artikel 18, §2 van het Koninklijk Besluit tot regeling van de werking van den de rechtspleging door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, kan ik derhalve een beslissing nemen zonder u opnieuw op te roepen. Uit uw dossier blijkt dat uw asielmotieven overeenkomen met deze aangehaald door uw dochters L.(...) K.(...) (O.V. 6.867.489; CGVS 11/20689) en A.(...) K.(...) (O.V. 6.867.492; CGVS 11/20690) baseert. Ten aanzien van uw dochters nam ik een weigeringsbeslissing, die luidt als volgt: "Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Wat betreft de beledigingen en bedreigingen die u en uw zus, A.(...), de maanden voor jullie vertrek zouden hebben ontvangen wordt vastgesteld dat jullie verklaringen hierover niet kunnen overtuigen. U en uw zus A.(...) zouden de laatste zeven of acht maanden van uw verblijf in Servië door iedereen, Serviërs en Albanen, burens en medeleerlingen, voor kinderen van een spion zijn uitgeschoold, ze dreigden zelfs jullie te verkrachten moesten ze jullie alleen tegenkomen (CGVS 11/20689 p. 3, p. 5-6, p. 10 & CGVS 11/20690 p. 7-9). U denkt dat de reden daarvan was dat jullie vader handel dreef in voedingswaren en vee tussen Kosovo en Servië en zowel met Serviërs en Albanen werkte (gehoor 11/20689, p. 2-3). Moest het beroep van uw vader werkelijk kunnen leiden tot verdenkingen van spionage is het onwaarschijnlijk dat dit slechts zo recent zou hebben aanleiding gegeven tot problemen. U noch uw zus A.(...) kunnen echter verduidelijken waarom hij omwille van zijn werk als spion werd bestempeld (CGVS 11/20689 p. 5, 10 & CGVS 11/20690 p. 3, 5). Men mag nochtans verwachten dat zulks ook tot uiting zou komen in wat de mensen tegen jullie zeiden. Ook kan u niet in het minst verduidelijken waarom jullie pas zeven of acht maanden voor jullie vertrek werden lastig gevallen als uw vader al sinds jaren hetzelfde werk deed (CGVS 11/20689 p. 10). Jullie verklaringen zijn verder zeer weinig specifiek, iedereen zou jullie plots zonder waarneembare aanleiding beginnen verwijten en bedreigen zijn, de leerlingen, de burens, iedereen op straat, zonder dat jullie specifieke voorbeelden geven (CGVS 11/20689 p. 5-6, p. 10 & CGVS 11/20690, p. 7-9). Indien deze feiten werkelijk zouden hebben plaats gehad kan worden verwacht dat jullie zowel over de achtergrond als over de afwikkeling van de gebeurtenissen een gedetailleerd en coherent relaas zouden kunnen geven. Bij ontstentenis daarvan kan geen geloof worden gehecht aan deze feiten. Uit de rest van uw relaas blijkt dat u in augustus 2011 Servië verlaten hebt omwille van de problemen van uw vader en die van uw moeder (CGVS 11/20689 p. 10, p. 14). Hierbij moet gesteld worden dat de problemen van uw ouders niet per definitie aantonen dat u persoonlijk een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie koestert of dat er voor u persoonlijk een reëel risico op ernstige schade is zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Wat betreft de problemen van uw vader moet worden vastgesteld worden dat u nauwelijks details hierover weet te geven. U verklaart dat uw vader drie weken voor jullie vertrek naar België, verdwenen is. U vermoedt dat hij meegenomen is omwille van zijn handelsactiviteiten. U kan echter niet specificeren door wie hij zou meegenomen zijn. U verklaart dat

het wellicht door Serviërs of door Albanezen was. U kan evenmin meer details geven over het werk van uw vader. U weet niet te zeggen welke problemen uw vader precies had. U kan evenmin uitklaren waarom uw vader pas de laatste maanden voor jullie vertrek problemen kreeg omwille van zijn werk, terwijl hij dat werk al jaren deed. U bent evenmin de bijzonderheden van de aangifte bij de politie opgevolgd (CGVS 11/20689 p. 2-4, p. 10). Er moet worden vastgesteld dat uw verklaringen dermate vaag zijn, dat u er noch in geslaagd bent aannemelijk te maken dat de verdwijning van uw vader een ontvoering was noch dat deze te maken had met problemen die ook in uw hoofd enige vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming zou kunnen rechtvaardigen. Wat betreft de gezondheidsproblemen van uw moeder, moet gesteld worden dat dit medische problemen zijn, die op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. De aanleiding tot de problemen van uw moeder zou een verkrachting door Serviërs geweest zijn in de specifieke context van het Preshevo-conflict in de periode 1999-2001. Zonder enige uitspraak te doen over de geloofwaardigheid van deze verkrachting wordt erop gewezen dat het Preshevo-conflict is beëindigd en dat het werd afgesloten met een vredesakkoord. Er zijn dan ook goede redenen om aan te nemen dat het toenmalige risico niet langer aanwezig is. Voor de (psychische of lichamelijke) kwetsuren die uw moeder aan het initiële feit overhield blijkt dat de nodige bescherming of behandeling in de periode sinds het conflict werd geboden door de Servische autoriteiten. Zo blijkt uit uw verklaringen en uit de documenten die uw moeder heeft neergelegd dat zij de afgelopen jaren artsen geraadpleegd heeft. Zo verklaart u dat uw moeder zowel artsen in het ziekenhuis Vranje (Servië) als in het ziekenhuis van Pristina (Kosovo) bezocht. Uit uw verklaring blijkt dat uw moeder in het ziekenhuis opgenomen werd wanneer dat nodig was. Ook vertelt u dat uw moeder medicatie voorgeschreven kreeg. Uw moeder ging om de week of om de twee weken naar een dokter (CGVS 11/20689 p. 11-13). U noch uw moeder hebben dus aangetoond dat zij in Servië (omwille van één van de redenen zoals voorzien in de Conventie van Genève) geen behandeling voor haar gezondheidsproblemen kon krijgen. U kan voor een beoordeling van medische problemen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980. De documenten die u voorlegt zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw paspoort en ondersteunt uw identiteit en nationaliteit. Die worden hier niet in vraag gesteld. Het Belgische medisch document ondersteunt uw verklaring dat uw moeder een afspraak bij een psychiater heeft. Dat wordt evenmin betwijfeld. Ook inzake de asielaanvraag van uw moeder M.(...) K.(...) (O.V. 6.867.494, CGVS 11/20691) en uw zus A.(...) K.(...) (O.V. 6.867.492, CGVS 11/20690) heb ik besloten tot een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus." Derhalve kan ook aan uw asielaanvraag geen gunstig gevolg worden gegeven. De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Uw paspoort en die van uw zoons ondersteunen immers enkel uw verklaringen over uw identiteit en nationaliteit en die van uw zoons. Die worden echter niet in twijfel getrokken. De medische attesten en voorschriften ondersteunen de verklaringen dat u ziek bent, hetgeen evenmin betwijfeld wordt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, artikelen 48/2 tot en met 48/5 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (vreemdelingenwet), van de algemene motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe, het gelijkheidsbeginsel en van de rechten van verdediging. Verzoekster stelt dat zij in de onmogelijkheid verkeerde om gevolg te geven aan de drie oproepingen van het Commissariaat-generaal en om medische redenen niet in staat was om aanwezig te zijn waarbij ze verwijst naar de stukken die ze aan haar verzoekschrift toevoegt waaruit blijkt dat zij aan een zeer ernstig posttraumatisch stresssyndroom lijdt. Hierdoor werd verzoekster sedert 21 oktober 2011 opgenomen in de psychiatrische afdeling van het Stuyvenbergziekenhuis te Antwerpen. Door omstandigheden buiten haar wil kon verzoekster dus nooit worden gehoord. Verzoekster stelt dat de enige informatie die van haarzelf afkomstig is, is terug te vinden in de vragenlijst van 9 september 2011

die zich in het administratief dossier bevindt en die beperkt is tot enkel zinnen aangezien het gehoor werd stopgezet en verzoekster door een ambulance diende te worden opgehaald. Ondanks deze omstandigheden, zo stelt verzoekster, heeft de commissaris-generaal op grond van artikel 18, §2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en van de rechtspleging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing genomen. Verzoekster stelt vast dat de verwerende partij de weigeringsbeslissing ten aanzien van verzoekster volledig baseert op het asielverhaal van haar dochter.

Verzoekster wijst erop dat er zich verschillende problemen hebben voorgedaan waardoor verzoekster en haar dochters hun land van herkomst zijn ontvlucht en dat deze gebeurtenissen nauw verbonden zijn met de beroepsactiviteiten van haar echtgenoot en met interetnische spanningen. Volgens verzoeksters zijn haar dochters niet in staat om hieromtrent gedetailleerde verklaringen af te leggen omdat zij erg jong zijn en de communicatie met hun moeder omwille van de psychische problemen erg moeilijk verloopt. Volgens verzoekster is het niet correct de beslissing te baseren op het relaas van één van haar dochters en zal zij zelf veel meer details kunnen aanbrenge. Verzoekster wijst erop dat het feit dat zij lijdt aan een ernstig posttraumatisch stresssyndroom een indicatie vormt omtrent de ernst en de gegrondheid van de gebeurtenissen uit haar asielrelaas, maar verzoekster nooit de kans heeft gehad om de feiten toe te lichten.

Door louter te verwijzen naar het asielrelaas van haar dochter schendt de bestreden beslissing volgens verzoekster de motiveringsplicht. Verzoekster wijst erop dat zij drie keer een medisch attest voorlegde ter verantwoording van haar afwezigheid op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en dat het omwille van haar slechte mentale gezondheid niet mogelijk was om schriftelijk haar asielrelaas te noteren. Vervolgens wijst verzoekster erop dat tussen de eerste voorgestelde gehoordatum en de laatste slechts 35 dagen liggen en verzoekster eind oktober 2011 permanent in het psychiatrisch ziekenhuis werd opgenomen. Zij oppert dat er gelet op de opname een verbetering van haar mentale toestand in het verschiet ligt en dat het gehoor "*op langere termijn*" uitgesteld had moeten worden.

Verzoekster licht het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsprincipe toe. Verzoeksters theoretische uiteenzetting komt deels uit 'Rechtsbescherming van de burger tegen de overheid' van C. Berx. Verzoekster meent dat het Commissariaat-generaal tot een onredelijk besluit is gekomen omdat verzoekster nooit de kans heeft gekregen om haar asielrelaas te verantwoorden omwille van omstandigheden buiten haar wil die gegrond zijn in de traumatische ervaringen die zij in haar land van herkomst heeft meegemaakt. Verzoekster herhaalt dat haar concrete situatie onvoldoende werd bestudeerd en dat in de motivering enkel verwezen wordt naar het gehoor van haar dochter. Volgens verzoekster had dit verholpen kunnen worden door iets meer geduld uit te oefenen en te wachten op een eventueel herstel van verzoekster.

Met betrekking tot de schending van haar rechten van verdediging oppert verzoekster na een theoretische uiteenzetting dat zij niet gehoord werd en dat gelet op de concrete omstandigheden het belang om gehoord te worden ruim opweegt tegen het belang van het nemen van een snelle beslissing. Verzoekster verwijst naar de feiten die aan de basis liggen van het asielrelaas en stelt dat de rechten van verdediging enkel gerespecteerd konden worden door haar de kans te geven haar asielrelaas toe te lichten.

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Waar verzoekster tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële, "*algemene*" motiveringsplicht, dient er op te worden gewezen dat zij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, *in casu*, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven die de beslissing onderbouwen, kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.3. In de bestreden beslissing waarin de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, wordt vooreerst gewezen op het feit dat verzoekster op drie verschillende gelegenheden werd uitgenodigd, maar wegens gezondheidsproblemen niet in de mogelijkheid was om gehoord te worden waardoor de commissaris-generaal op grond van artikel 18, §2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en van de rechtspleging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing kon nemen zonder verzoekster opnieuw op te roepen. Verder wordt gesteld dat de asielmotieven van verzoekster overeen komen met deze van haar dochters waardoor verwezen wordt naar de beslissing die in hunnen hoofde werd genomen. In de

beslissing wordt tenslotte gewezen op het feit dat de documenten die zij heeft neergelegd niet van aard zijn om de gedane vaststellingen te wijzigen.

2.4. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 18, §2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en van de rechtspleging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Dit artikel bepaalt het volgende:

“§2. De asielzoeker kan in dit geval binnen de vijftien dagen volgend op het verstrijken van de datum van het gehoor schriftelijk een geldige reden meedelen voor zijn afwezigheid zodra hij in bezit is gesteld van het document dat dit geldig motief bevestigt. Indien het bewijs van de geldige reden aangebracht door de asielzoeker wordt aanvaard door de Commissaris-generaal, legt de Commissaris-generaal of zijn gemachtigde en indien de asielzoeker geantwoord heeft op de vraag om inlichtingen bedoeld in artikel 9 § 2, een nieuwe datum van gehoor vast.

Indien de asielaanvrager, nadat hij werd heropgeroepen overeenkomstig het vorige lid, een nieuwe geldige reden inroept, kan de Commissaris-generaal een geldige beslissing nemen zonder opnieuw op te roepen.”

Waar verzoekster stelt dat zij veel meer details kan aanbrengen dan haar dochters, maar zij nooit de kans heeft gekregen haar relaas toe te lichten, kan zij niet worden gevolgd. De Raad verwijst naar de gegevens van het administratief dossier waaruit blijkt dat verzoekster bij haar asielaanvraag op 30 augustus 2011 werd afgevoerd met een ambulance en dat hetzelfde gebeurde op 2 september 2011 bij het beantwoorden van de vragenlijst (stuk 22, Vragenlijst DVZ 02/09/2011; stuk 23, inschrijving asielaanvrager, interne nota). Verzoekster werd heropgeroepen op 7 september 2011 om de vragenlijst aan te vullen, maar gaf met een medisch attest van 6 september 2011 te kennen niet op interview te kunnen gaan (stuk 23, bijlage). Verzoekster werd daarna op 19 september 2011 uitgenodigd voor een gehoor op 4 oktober 2011, op 7 oktober voor een gehoor op 20 oktober 2011 en tenslotte op 26 oktober voor een gehoor op 9 november 2011 (stukken 4-10). De Raad stelt vast dat verzoekster wel degelijk de kans heeft gekregen om haar relaas toe te lichten, maar dat zij hier niet op in kon gaan. Dit maakt geen onbehoorlijk bestuur uit in hoofde van de verwerende partij. Waar verzoekster verwijst naar haar medische toestand waarbij zij zich baseert op de medische getuigschriften die zij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt, merkt de Raad op dat haar ernstige psychische problemen in de bestreden beslissing geenszins worden betwist. Er dient te worden vastgesteld dat de asielinstanties reeds vanaf 30 augustus 2011, het ogenblik van verzoeksters asielaanvraag, inspanningen hebben gedaan om verzoekster de kans te geven in persoon verklaringen af te leggen waarbij zij twee maal werd opgeroepen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en dat slechts na een derde convocatie op het Commissariaat-generaal (voor 9 november 2011) een beslissing werd genomen op basis van artikel 18, §2, tweede lid van voormeld koninklijk besluit. Verzoekster kan dus niet gevolgd worden waar zij laat uitschijnen dat er slechts 35 dagen liggen tussen de eerste en de laatste voorgestelde datum. De commissaris-generaal heeft in elk geval een correcte toepassing gemaakt van voormelde bepaling van het koninklijk besluit.

2.5. Vervolgens stelt de Raad vast dat verzoekster niet in het minst kan worden bijgetreden waar zij stelt dat de ernst van haar psychisch lijden een indicatie vormt voor de gegrondheid van de gebeurtenissen uit het asielrelaas. De medische attesten kunnen immers onmogelijk aanzien worden als bewijs van de eventuele gewelddaden waarvan verzoekster het slachtoffer was in haar land van herkomst (cf. 8 juni 2002, nr. 107.560).

2.6. Met betrekking tot de door verzoekster beweerde verbetering van haar gezondheidstoestand in de nabije toekomst merkt de Raad op dat verzoekster haar beweringen niet met concrete gegevens onderbouwt. Uit het attest van Dr. VAN LOOVEREN van het ZNA Stuivenberg (Verzoekschrift, bijlage 2) kan niet worden afgeleid dat de toestand van verzoekster zal verbeteren. Bovendien blijkt uit het gehoorverslag van verzoeksters dochter dat de situatie van verzoekster in het laatste decennium steeds is verergerd (stuk 12, gehoorverslag K.L. 04/10/2011, p. 11) zodat het weinig waarschijnlijk is dat een verder uitstel van het gehoor verzoekster tot een plotse verbetering van haar toestand zal leiden waardoor haar nogmaals de kans moet worden gegeven zelfstandig haar asielrelaas uiteen te zetten.

2.7. Aangezien verzoekster zich in het kader van haar beroep beperkt tot de bewering dat zij aangaande de vervolgingsfeiten die door haar dochters werden aangebracht veel meer details kan aanbrengen, maar in gebreke blijft om deze details concreet toe te lichten, maakt zij niet aannemelijk dat de commissaris-generaal onredelijk heeft gehandeld of zich op een onjuist feitelijk gegeven heeft gesteund door te overwegen dat de aanvraag van de verzoekende partij steunt op die van haar dochters, wier

asielaanvragen werden afgewezen (cf. RvS 17 februari 2003, nr. 115.991). Verzoekster licht niet toe met welke elementen van haar concrete situatie geen of onvoldoende rekening is gehouden waardoor geen schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel aannemelijk wordt gemaakt en geen motiveringsgebrek in de bestreden beslissing wordt aangetoond.

2.8. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de rechten van verdediging dient uitdrukkelijk te worden gewezen op het feit dat de procedure voor de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een administratieve en geen juridische procedure is. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet (RvS 2 februari 2007, nr. 167.415 van; RvS 12 september 2001, nr. 98.827), zodat bij het nemen van de bestreden beslissing, die een bestuurlijk karakter heeft, geen verplichting bestaat tot het houden van een tegensprekelijk debat. Verzoekster kan bijgevolg niet dienstig voorhouden dat zijn rechten van verdediging geschonden werden.

2.9. Met betrekking tot het asielrelaas verwijst de Raad naar de beslissing die in hoofde van verzoeksters dochter werd genomen. Bij arrest nr. 76 100 van 28 februari 2012 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeksters dochter L.K. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, artikelen 48/2 tot en met 48/5 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (vreemdelingenwet), van de algemene motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en het gelijkheidsbeginsel. Verzoekster stelt op jonge leeftijd te zijn gevlucht en dat haar relaas in zeer ruime mate verbonden is aan dat van haar moeder. Volgens verzoekster kon haar moeder omwille van zware psychologische moeilijkheden nog niet worden verhoord. Verzoekster wijst erop dat slechts één pagina van de weergave van haar gehoor betrekking heeft op haar asielrelaas en dat er maar een beperkt aantal vragen werden gesteld over de gebeurtenissen. Het Commissariaat-generaal vroeg volgens verzoekster op geen enkel moment om meer details weer te geven waardoor verzoekster niet verweten kan worden dat ze niet voldoende informatie heeft verschaft. Daarenboven kan men volgens verzoekster niet afleiden uit de bestreden beslissing waarom haar verklaringen ongeloofwaardig zouden zijn. Ook de incoherenties worden niet toegelicht en er werd volgens verzoekster te weinig rekening gehouden met haar profiel. Zo stelt verzoekster dat zij slechts tot het achtste leerjaar naar school is geweest en quasi permanent belast was met de zorg voor haar moeder waardoor zij uit vrees voor haar belagers nauwelijks buiten kwam. Zij leefde in een sfeer waar zo goed als geen communicatie was. Verzoekster is ook een teruggetrokken iemand en is van bepaalde zaken niet op de hoogte. Kortom, door geen rekening te houden met haar profiel en door de weinige vragen die gesteld werden, komt het Commissariaat-generaal onterecht tot het besluit dat verzoekster niet in aanmerking komt voor het vluchtelingenstatuut of voor de subsidiaire bescherming. Verzoekster benadrukt dat er niet werd voldaan aan de motiveringsplicht. De motiveringsplicht is volgens verzoekster tevens geschonden door het feit dat er niet verwezen wordt naar het asielrelaas van haar moeder, terwijl het merendeel van de problemen die aanleiding gaven tot verzoeksters vlucht gerelateerd zijn aan de gebeurtenissen die haar moeder en vader meemaakten. Verzoekster legt uit dat haar moeder nog niet gehoord kon worden om medische redenen en dat zij niet in staat was om op schriftelijke wijze haar asielrelaas weer te geven. Het Commissariaat-generaal had op zijn minst het gehoor op langere termijn kunnen uitstellen, aangezien er volgens verzoekster slechts 35 dagen liggen tussen de eerste en de laatste oproeping. Verzoekster geeft ook aan dat er een eventuele verbetering van de mentale toestand van verzoeksters moeder te verwachten is. Verzoeksters moeder is de enige die een scherp zicht heeft op de vervolgingen die haar en haar familie eigen zijn. Daarom is het belangrijk dat haar gehoor plaatsvindt voor de beoordeling van het asielrelaas. Verzoekster licht het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsprincipe toe. Verzoeksters theoretische uiteenzetting komt deels uit ‘Rechtsbescherming van de burger tegen de overheid’ van C. Berx. Verzoekster meent dat het Commissariaat-generaal tot een onredelijk besluit is gekomen. Ze heeft in een beperkte mate de kans gekregen om haar asielrelaas te verwoorden. Bovendien is haar asielrelaas in grote mate afhankelijk van gebeurtenissen waarvan voornamelijk haar ouders op precieze wijze op de hoogte zijn. Verzoeksters moeder werd echter niet gehoord omwille van omstandigheden buiten haar wil, waardoor haar concrete situatie dus onvoldoende werd bestudeerd. Dit blijkt volgens verzoekster uit de motieven die enkel verwijzen naar enkele niet-precieze verklaringen en verzoekster onwetendheid

omtrent enkele aspecten, terwijl verzoekster onmogelijk een compleet zicht kan hebben op de precieze achtergrond en afwikkeling van bepaalde gebeurtenissen. Het Commissariaat-generaal diende het herstel van verzoeksters moeder af te wachten, wat gelet op de uitgebreide zorgen die ze na haar opname in het Stuyvenbergziekenhuis toegediend krijgt, in het vooruitzicht kan worden gesteld. Verder legt verzoekster het gelijkheidsbeginsel uit. Verzoekster maakt de hypothese dat, indien haar moeder gezond was, zij een correcte beoordeling van haar asielaanvraag had kunnen genieten, aangezien deze beoordeling rekening zou gehouden hebben met alle feiten en elementen, terwijl dit nu aan verzoekster wordt ontzegd omdat zij een zieke moeder heeft. Verzoekster voegt twee medische attesten van haar moeder bij het verzoekschrift, twee verklaringen waaruit blijkt dat haar moeder zich onmogelijk naar het Commissariaat-generaal kon begeven voor het gehoor, een Raad van State-arrest en een passage uit het werk 'Rechtsbescherming van de burger tegen de overheid' van C. Berx.

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Waar verzoekster tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële, "algemene" motiveringsplicht, dient er op te worden gewezen dat zij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, in casu, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven die de beslissing onderbouwen, kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.3. De bestreden beslissing, waarin de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, is vooreerst gestoeld op de vaststelling dat verzoekster weinig overtuigende verklaringen heeft afgelegd over de beledigingen en de bedreigingen die zij in de laatste zeven of acht maanden van haar verblijf in Servië heeft ontvangen. In de beslissing wordt gesteld dat het onwaarschijnlijk is dat het beroep dat verzoeksters vader uitoefende als handelaar slechts zo recent aanleiding zou hebben gegeven tot problemen. Daarnaast zijn verzoeksters verklaringen omtrent de verwijten die zij en haar zus kregen volgens de commissaris-generaal weinig specifiek en kan verzoekster niet verhelderen waarom haar vader als spion werd bestempeld. Indien deze feiten werkelijk zouden hebben plaats gehad, zo gaat het Commissariaat-generaal verder, dan kan worden verwacht dat verzoekster zowel over de achtergrond als over de afwikkeling van de gebeurtenissen een gedetailleerd en coherent relaas kan weergeven. Het Commissariaat-generaal merkt verder op dat de problemen van verzoeksters ouders niet per definitie aantonen dat verzoekster persoonlijk een vrees voor vervolging koestert of dat er een reëel risico op ernstige schade is. Met betrekking tot de problemen van haar vader, die verdwenen is, stelt de commissaris-generaal vast dat verzoekster nauwelijks details kan geven. Zo vermoedt verzoekster dat hij omwille van zijn handelsactiviteiten meegenomen is, maar verzoekster weet niet door wie of waarom hij zou zijn ontvoerd. Ten slotte, wat de gezondheidsproblemen betreft van verzoeksters moeder, stelt de commissaris-generaal dat dit medische problemen zijn die op zich geen verband houden met artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Er wordt in de beslissing op gewezen dat de aanleiding van de medische problemen van verzoeksters moeder een verkrachting ten tijde van het Preshevo-conflict zou zijn waardoor het toenmalige risico niet langer aanwezig is. Bovendien wordt in de bestreden beslissing aangehaald dat de moeder van verzoekster in Servië een behandeling kreeg voor haar medische problemen en dat zij in dit verband een aanvraag op grond van artikel 9ter aan de bevoegde staatssecretaris moet richten. In de beslissing wordt tenslotte gewezen op het feit dat ook in hoofde van verzoeksters zus en moeder een weigeringsbeslissing werd genomen en dat de documenten die zij heeft neergelegd niet van aard zijn om de gedane vaststellingen te wijzigen.

2.4. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Vooreerst merkt de Raad op dat verzoekster bij het opstellen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf geen andere problemen te hebben gekend met medeburgers dan dat ze door de Serviërs en de Albanen werden beschouwd als kinderen van een spion (stuk 15, Vragenlijst DVZ, p. 3). Uit het gehoorverslag van het Commissariaat-generaal blijkt dat verzoekster niet kan verklaren waarom haar medeleerlingen en "iedereen" haar zeven of acht maanden voor haar vertrek uit Servië plots begonnen uit te schelden als kind van een spion (stuk 4, gehoorverslag CGVS 04/10/2011, p. 5-6). De Raad stelt vast dat verzoekster 20 jaar oud is en

blijkens het gehoorverslag in staat is om op een functionele manier te antwoorden op de gestelde vragen. Bovendien heeft verzoekster op het einde van het gehoor aangegeven dat zij geen vragen of toevoegingen meer had (stuk 4, gehoorverslag CGVS 04/10/2011, p. 15). Verzoekster kan dus niet voorhouden dat zij benadeeld is door het feit dat er slechts één pagina van het gehoorverslag betrekking heeft op haar problemen. Van kandidaat-vluchtelingen mag evenwel verwacht worden, zelfs wanneer ze slechts over een lage scholingsgraad beschikken, dat ze op elementaire kennisvragen kunnen antwoorden (RvS 27 januari 2004, nr. 127.477). Verzoeksters jeugdige leeftijd en lage scholingsgraad kunnen geenszins een afdoende verschoningsgrond vormen voor haar gebrek aan kennis over de redenen waarom zij werd uitgescholden. Vermits verzoekster zelf de scheldpartijen beweert te hebben meegemaakt, kan worden verwacht dat zij meer details zou kunnen geven over de achtergrond ervan. Het feit dat er volgens verzoekster niet naar werd gevraagd biedt geen afdoende verklaring voor het niet vermelden van bepaalde gegevens (cf. RvS 20 mei 2005, nr. 144.744). Blijkens de stukken van het dossier werd verzoekster meermaals de kans geboden om over de vervolgingsfeiten waarvan ze zelf beweert slachtoffer te zijn geweest meer uitgebreide uitleg te verschaffen. Ze neemt ook haar verzoekschrift niet te baat om hierover verdere uitleg te verschaffen. Ook verzoeksters bewering dat ze haar leven beu is en dat ze teruggetrokken is, biedt geen verklaring voor het niet kunnen uiteenzetten van de feiten die de aanleiding van haar vlucht vormen. De geringe informatie die verzoekster over haar beweerdde problemen kan verstrekken, relativeert hun geloofwaardigheid.

2.5. Daarnaast merkt de Raad op dat het actueel karakter van de vrees voor vervolging van verzoekster kan worden betwist. De feiten die volgens verzoekster aan de basis zouden liggen van de verwijten die zij kreeg, bestaan al geruime tijd. De handelsactiviteiten van haar vader liggen in een ver verleden omdat verzoekster zelf aangaf dat haar vader zijn job uitoefende van "toen (verzoekster) klein was" (stuk 4, gehoorverslag CGVS 4 oktober 2011, p.10). Essentieel is de vaststelling dat de bedreigingen die uitgingen van burens en medeleerlingen. De door verzoekster aangehaalde feiten kunnen derhalve niet worden gelijkgesteld met een gegronde vrees voor vervolging. Deze feiten hebben namelijk een gemeenschappelijk karakter omdat de plegers ervan niet-overheidsactoren zijn. Slechts indien zou worden aangetoond dat de autoriteiten geen bescherming kunnen bieden, of, omwille van één van de redenen vermeld in het Vluchtelingenverdrag, willen bieden, kunnen deze gedragingen in aanmerking worden genomen.

2.6. Internationale bescherming kan slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Enerzijds vloeit dit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en dat vereist dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging niet wil invoeren. Anderzijds bepaalt artikel 48/4 van de vreemdelingenwet dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus vereist is dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade wil stellen. Een asielzoeker moet alle lokaal aanwezige mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij hierop geen beroep deed. Verzoekster verklaarde dat ze geen klacht heeft ingediend bij de politie, omdat ze niet naar buiten ging (stuk 4, gehoorverslag CGVS 4 oktober 2011, p. 5). Dit is op zich tegenstrijdig, aangezien verzoekster buitenshuis beledigd werd. Geconfronteerd met deze vaststelling, gaf verzoekster toe dat haar zus soms voor haar moeder zorgde, waardoor ze naar buiten kon gaan (stuk 4, gehoorverslag CGVS 4 oktober 2011, p. 6). Ze verklaarde bovendien nooit problemen gehad te hebben met de Servische autoriteiten (stuk 4, gehoorverslag CGVS 4 oktober 2011, p. 7). Verzoekster maakt dus niet aannemelijk dat ze geen beroep kon doen op de bescherming die de door de Servische autoriteiten wordt geboden.

2.7. Door te stellen dat de commissaris-generaal het gehoor van verzoeksters moeder nog had moeten uitstellen omdat de problemen hoofdzakelijk betrekking hebben op de ouders van verzoekster, merkt de Raad op dat verzoekster niet betwist dat haar moeder niet minder dan driemaal werd opgeroepen voor een gehoor, maar telkens om medische redenen forfait moest geven. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat de geijkte procedure uit artikel 18, §2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en van de rechtspleging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gevolgd. De Raad wijst erop dat verzoekster zelf toegeeft dat het om medische redenen niet mogelijk was om in te gaan op de uitnodigingen en dat de moeder van verzoekster niet in staat was om schriftelijk haar asielmotieven weer te geven. De Raad merkt op dat verzoekster geen motiveringsgebrek aannemelijk maakt door te verwijzen naar een eerder hypothetische verbetering van de gezondheidstoestand van haar moeder. Bovendien blijkt uit het gehoorverslag dat verzoekster verklaarde dat haar moeder reeds een tiental jaar ziek is en dat de toestand steeds verergerde (stuk 4, gehoorverslag CGVS 04/10/2011, p. 11). Verzoekster oppert weliswaar dat het gehoor van haar moeder belangrijk is voor de beoordeling van het

asielrelaas, maar zij blijft in gebreke om concreet toe te lichten welke bijdrage de moeder van verzoekster zou kunnen leveren met het oog op de bovenvermelde overwegingen. Mede omwille van de onduidelijkheid van de preciseringen die verzoeksters moeder eventueel zou kunnen aanbrengen, kan zij niet volhouden dat haar een correcte behandeling van haar asielrelaas wordt ontzegd omwille van haar zieke moeder. Bijgevolg kan de door verzoekster aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel niet worden aanvaard. De medische attesten die verzoekster als bijlage bij haar verzoekschrift voegt, doen geen afbreuk aan de bovenvermelde vaststellingen.

2.8. Gelet op de ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas kan verzoekster zich niet langer steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat er in haren hoofde zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt evenmin elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.9. Het redelijkheidsbeginsel is slechts geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Er kan echter geen discrepantie worden vastgesteld tussen de overwegingen in de motivering van de beslissing en het besluit. Er werd geen schending van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, noch van de aangevoerde artikelen van de vreemdelingenwet en evenmin van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel of van de materiële motiveringsplicht aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.”

2.10. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN